

## Arrest

nr. 57 606 van 8 maart 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart een Angolees staatsburger van Bakongo origine te zijn afkomstig van Kuinba, Mbanza Congo. U verkocht kledij. U werd in juni 2010 gemobiliseerd door een vrouw uit uw wijk bij de kerk Bundu Dia Congo, een kerk die opkomt voor de Bakongo. U werd als één van de moeders gekozen om met een andere vrouw M.(...) en een man D.(...) naar een vergadering in Luvaka, DR Congo te gaan. U nam uw zoon P.(...) mee, omdat hij ziek was en u wilde erop toezien dat hij zijn medicatie nam. Uw vier andere kinderen bleven bij uw moeder in Kuinba. Na de vergadering in Luvaka stapten jullie in de auto en onderweg, toen jullie net de grens overgestoken waren en terug in Angola waren, gebeurde er een auto-ongeval. D.(...) werd geraakt door een stuk ijzer en overleed. Jullie*

stopten een wagen uit de andere richting en vroegen de chauffeur om hulp. Jullie werden teruggebracht naar het dorp. Jullie gingen naar de wijkcommissie om een overlijdensattest voor D.(...) zodat hij begraven kon worden. Er werd geweigerd een attest op te maken. Hierop gingen jullie naar het dorpshoofd. Het dorpshoofd zei dat hij in Serra de Kana begraven moest worden, omdat zijn grootouders van daar afkomstig waren. De dag zelf werd D.(...) in Serra de Kana begraven. U reed met de wagen terug naar uw dorp. Bij het binnenrijden van de wijk werd de wagen omsingeld door politieagenten. Er werd in de lucht geschoten en u greep direct uw zoon vast. Twee agenten namen u en uw zoon mee in het woud. Ze brachten jullie naar een oud huis en bedreigden u. U werd door de twee agenten verkracht. Daarna werden u en uw zoon vastgebonden en achtergelaten. U sloep daar een nacht en een man genaamd A.(...) kwam u op 12 juni 2010 halen uit de plaats waar u zat opgesloten. Hij bracht u en uw zoon naar Malele, aan de grens met DR Congo. Aan de grens liet hij u achter bij een andere man A.(...) M.(...). A.(...) M.(...) bracht u naar een kamer, waar u op 13 juni 2010 bent aangekomen. U verbleef er 6 dagen en dan werd u naar een ander huis gebracht, waar u een dag verbleef. Hij bracht u naar de luchthaven in Kinshasa, DR Congo. U reisde per vliegtuig naar België, waar u samen met uw zoon op 21 juni 2010 asiel hebt gevraagd.

#### **B. Motivering**

**Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.**

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u door de Angolese politie werd meegenomen en verkracht bij uw terugkeer van een begrafenis, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u bij een terugkeer naar Angola opnieuw geviséerd zult worden met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Uit uw verklaringen blijkt dat u voor juni 2010 geen problemen kende met de Angolese autoriteiten (zie gehoor CGVS, p.10). Met betrekking tot de feiten in juni 2010 verklaart u dat de agenten de wagen omsingelden en u werd samen met een andere vrouw gestopt en meegenomen in het woud, waar u werd verkracht (zie gehoor CGVS, p.8).

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van hetgeen u overkomen is kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Wanneer gevraagd wordt naar uw actuele vrees bij terugkeer naar Angola legt u incoherente verklaringen af. Enerzijds stelt u niet te weten wat er gaat gebeuren. U kunt het niet uitleggen (zie gehoor CGVS, p.10). U bent niet in staat uw vrees bij terugkeer naar Angola te preciseren of te verduidelijken. U stelt niet te weten waarom u bij terugkeer problemen zou krijgen en opnieuw herhaalt u dat u niet weet wat er zal gebeuren (zie gehoor CGVS, p.10). Anderzijds verklaart u dat u gevonden en gedood zou worden door de politie, terwijl de politie verondersteld wordt mensen te beschermen (zie gehoor CGVS, p.9-10). U brengt echter geen concrete aanwijzingen aan voor uw bewering dat de politieagenten die u misbruikt hebben u zouden opsporen en ombrengen. Aldus maakt u niet aannemelijk enige (Conventie-gerelateerde) vrees of risico te koesteren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u meteen na de gebeurtenissen het land hebt verlaten omdat er toevallig een onbekende man opdook die u dit voorstelde. Dit is erg bevreemdend, omdat men niet zou verwachten dat u na uw nare ervaringen een volslagen vreemde man - wiens gezicht bovendien op zijn ogen na helemaal bedekt was (zie gehoor CGVS, p. 9) - zou volgen en meteen zou ingaan op zijn voorstel om het land te verlaten. Uit uw relaas verder blijkt dat u geen interne vluchtmogelijkheden of beschermingsmaatregelen heeft overwogen. U verklaart dat u niet wist wie u kon vertrouwen en u niet anders kon dan de man die u kwam helpen te volgen (zie gehoor CGVS, p.9). U stelt niet te weten waar u klacht kon gaan indienen (zie gehoor CGVS, p.9). U hebt eveneens nagelaten om hulp te zoeken bij uw familie. U beweert niet te zijn teruggekeerd naar uw moeder (zie gehoor CGVS, p.9), terwijl men toch zou verwachten dat u - na hetgeen u overkomen was- nood zou hebben aan minstens een adempauze in een voor u vertrouwde omgeving in plaats van een vreemde man te volgen en meteen in te gaan op zijn voorstel om u over de grens naar de DR Congo te brengen, waar u aan een andere volslagen onbekende man werd overgedragen (zie gehoor CGVS, p.4-5).

Daarbij dient te worden opgemerkt dat na onderzoek van het administratieve dossier blijkt dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal niet overeenstemmen met uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (opgesteld op de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28.6.2010). U verklaart op het Commissariaat-generaal geen uitleg te kunnen geven waarom de autoriteiten weigerden een papier op te maken voor de begrafenis van D.(...)(zie gehoor CGVS, p.7). U verklaart dat ze zeiden dat ze geen papier zouden geven voor die man (zie gehoor CGVS, p.7).

Wanneer hierna wordt gevraagd waarom er geen papier zou worden gemaakt, antwoordt u dit niet te weten (zie gehoor CGVS, p.8). In de vragenlijst daarentegen verklaart u dat u toelating vroeg aan de autoriteiten om het lichaam te begraven, maar dat jullie de toelating niet kregen omdat jullie Bakongo waren (zie p.2 punt 3.5). Het is weinig aannemelijk dat u zich zou vergissen over de reden van de weigering of deze niet meer zou herinneren.

Verder verklaart u geen nieuws te hebben van uw familie in Angola. U verklaart niet te weten hoe het met uw moeder en kinderen gaat (zie gehoor CGVS, p.2). Uw moeder en kinderen zouden niet weten dat u het land hebt verlaten (zie gehoor CGVS, p.2). Hierbij is het opmerkelijk dat u na uw vlucht uit het oude huis waar u vastgehouden werd, niet trachtte om contact te leggen met uw familie of hen op de hoogte te brengen van uw situatie. Er mag van u verwacht worden dat u, in uw vermeende situatie, op welke wijze dan ook, zou getracht hebben contact op te nemen met uw thuisbasis om te vernemen hoe de situatie geëvolueerd is.

**Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.**

Daarbij legt u vage verklaringen af over uw reisroute en de plaatsen waar u na uw vlucht uit Angola zou hebben verbleven. U verklaart dat u werd geholpen door ene A.(...), een man die u onbekend is (zie gehoor CGVS, p.3). U blijkt niet te weten waarom hij u hielp en u stelt dat hij u niets gezegd heeft (zie gehoor CGVS, p.3). A.(...) bracht u tot bij A.(...) M.(...) die u in een huis in DR Congo liet logeren. Ook A.(...) M.(...) was een voor u onbekende man en u bent niet in staat om het huis waar hij u naartoe bracht te situeren. U verklaart dat het huis in een dorp gelegen was, maar u kent niet de naam van het dorp (zie gehoor CGVS, p.4). Wanneer u wordt gevraagd wat er werd verteld over uw reis, antwoordt u dat er u niets werd gezegd. Bij herhaling van de vraag, stelt u dat de man zei dat u moest kalm blijven en dat hij u in veiligheid zou brengen (zie gehoor CGVS, p.4). U verklaart verder niet te weten waarom deze twee mannen een vreemde vrouw met een kind hielpen en een reis naar Europa voor jullie organiseerden (zie gehoor CGVS, p.4). Met betrekking tot de gebruikte documenten voor uw reis stelt u niet te weten hoe u heeft gereisd. U volgde de man, die alle documenten had (zie gehoor CGVS, p.4). Gezien de grote indruk die een vlucht uit het land van herkomst nalaat op een vluchteling, kan immers verwacht worden dat u een meer gedetailleerde beschrijving zou kunnen geven van uw reisroute en de gebruikte reisdocumenten.

Het door u neergelegde document wijzigt hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. U legt ter staving van uw identiteit en nationaliteit een Angolese identiteitskaart neer (n° 000736550ZE036 afgegeven op 37.2009 en geldig tot 3.7.2014). Uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat de door u neergelegde identiteitskaart niet overeenstemt met de vormvereisten van een Angolese identiteitskaart. Na vergelijking met een specimen van een Angolese identiteitskaart werden tal van anomalieën wat betreft de vormvereisten vastgesteld, waardoor kan worden opgemerkt dat het niet om een authentiek document gaat (zie informatie administratieve dossier). U bent verder niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, nationaliteit of relaas zou kunnen staven.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1.1 Verzoekster uit, in wat zich voordoet als een enig middel, inhoudelijke kritiek op de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing. Verzoekster stelt dat zij verward is door de gebeurtenissen die haar zijn overkomen waardoor zij niet kan uitleggen wat er met haar kan gebeuren, maar benadrukt dat zij toch onmiddellijk bij het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft toegevoegd dat ze haar misschien gaan doden, dat haar familie in Kuinba zit, dat de politie wordt verondersteld het volk te beschermen en dat het aannemelijk is dat de agenten die haar hebben verkracht en vastgebonden alle redenen hebben om haar als getuige uit de weg te ruimen. Voorts stelt verzoekster dat zij geen steun krijgt of kan vinden bij haar moeder of broer, omdat haar moeder oud is en haar broer zelf zware problemen heeft. Verzoekster wijst erop dat zij duidelijk heeft gesteld dat zij niet kan terugkeren naar haar moeder, omdat ze haar daar zouden vinden en doden. Verzoekster geeft tevens aan dat het als alleenstaande vrouw praktisch onmogelijk is om zich los van haar familie op een andere plaats in Angola te vestigen en daar een nieuw leven te beginnen. De opportuniteit die zich aanbood doordat een man haar wilde helpen was volgens verzoekster haar enige uitweg in deze situatie. Waar werd vastgesteld dat verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet

overeenstemmen inzake de weigering van de autoriteiten om een papier op te maken, voert verzoekster aan dat zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er vanuit ging dat haar naar een technische reden gevraagd werd waarom het desbetreffende papier niet kon worden opgemaakt en aldus niet begrepen had dat men naar de dieperliggende politieke redenen vroeg waarom men haar als Bakongo het document niet wilde geven. Verzoekster geeft vervolgens aan dat zij niet over de middelen beschikt om met haar familie in contact te komen en dat zij aan de dienst Tracing van het Rode Kruis gevraagd heeft om haar familie op te sporen, hetgeen tot op heden nog niet gelukt is. Verzoekster voert tevens aan dat zij door de traumatische gebeurtenissen waarvan zij het slachtoffer is geweest, weinig besef had van wat er rond haar gebeurde en dat zij willoos was en de gebeurtenissen onderging. Het is dan ook omwille van voormelde reden dat zij zich niet te veel vragen heeft gesteld bij het feit dat onbekende mannen haar hielpen en gewoon blij was dat zij op deze manier aan haar situatie kon ontsnappen. Wat de vaststellingen met betrekking tot haar Angolese identiteitskaart betreft, houdt verzoekster staande dat zij het document al een poosje had, dat zij dit op een correcte manier heeft verkregen en er nooit aan getwijfeld heeft dat het een correct document is.

#### 2.1.2. Verzoekster voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De bestreden beslissing is mede gesteund op de bevinding van de commissaris-generaal dat verzoekster geen interne vluchtmogelijkheden of beschermingsmaatregelen heeft overwogen en zelfs heeft nagelaten om hulp te zoeken bij haar familie. Het is voor de Raad volstrekt niet aannemelijk dat verzoekster, nadat zij verkracht werd achtergelaten in een oud huis en vervolgens opgehaald wordt door een volslagen onbekende man, geen initiatieven neemt teneinde bescherming te zoeken of zelfs nog maar contact opneemt met haar familie om hen in te lichten over de situatie. Het argument dat haar moeder oud is en dat haar broer zelf zware problemen kent, is niet afdoende om het totale gebrek aan initiatief voor het bekomen van bescherming te verklaren. Verzoekster brengt geen afdoende elementen aan die erop wijzen dat zij niet op bescherming zou kunnen rekenen in haar land van herkomst, hetgeen evenwel vereist is teneinde aanspraak te kunnen maken op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Dat het als alleenstaande vrouw moeilijk is zich op een andere plaats in Angola te vestigen, wordt door verzoekster niet concreet uitgewerkt noch gestaafd. De geloofwaardigheid van het aspect dat zij geen andere uitweg zag dan het volgen van een voor haar onbekende man, wordt des te meer ondermijnd door de vaststelling dat verzoekster incoherente verklaringen aflegt omtrent haar actuele vrees in Angola. Zoals door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd vastgesteld, stelde zij enerzijds niet te weten wat er gaat gebeuren en anderzijds dat ze gevonden en gedood zal worden door de politie. Verzoekster brengt bovendien geen concrete aanwijzingen aan voor deze laatste bewering waardoor deze voorgehouden vrees louter op veronderstellingen en vermoedens gebaseerd is. Verzoeksters argument dat zij verward is tengevolge de gebeurtenissen die haar zijn overkomen, vindt geen grondslag in het administratief dossier en bovendien kan worden verwacht dat verzoekster haar vermeende vluchtelingenrechtelijke vrees concreet kan duiden, onverminderd de ernst van de aangehaalde gebeurtenissen. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voorts hoofdzakelijk in onwetendheid hult. In dit kader deed de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkele opmerkelijke vaststellingen. Zo weet verzoekster niet waarom zij door onbekende mannen werd geholpen, noch hoe het met haar moeder en haar kinderen is gesteld die in haar land van herkomst zijn achtergebleven. Evenmin kan zij enige duiding geven over de reis die zij heeft afgelegd. Het is echter niet aannemelijk dat verzoekster voor deze belangrijke gebeurtenissen in haar leven en asielrelaas, een dermate lethargische houding aanneemt en hier hoegenaamd niet in geïnteresseerd is. Uit het bericht van het Rode Kruis dat verzoekster aanhaalt, blijkt bovendien dat zij eind oktober 2010 en dus pas vier maanden na haar aankomst in België voor het eerst een poging ondernomen heeft om haar familie te contacteren. De onwetendheid omtrent voormelde determinerende aspecten maakt haar asielrelaas ongeloofwaardig.

De vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoeksters verklaringen omtrent de weigering van het begrafenisattest versterkt deze ongeloofwaardigheid nog meer. Verzoeksters betoog ter verschoning ervan vindt geen grondslag in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt immers dat er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande duidelijke vragen werden gesteld die niet voor interpretatie of misverstanden vatbaar zijn (stuk 5, gehoorverslag CGVS 21/10/2010, p. 7, 8). Verzoeksters argumentatie rond de Angolese identiteitskaart is evenmin afdoende teneinde de specifieke vaststellingen met betrekking tot de authenticiteit van haar Angolese identiteitskaart - die overigens steun vinden in het administratief dossier (stuk 13, Landeninformatie, Antwoorddocument ANG2010-041w) - te weerleggen. De desbetreffend gedane vaststellingen worden door de Raad beaamd en overgenomen.

#### 2.1.3. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Het enig middel is ongegrond.

2.2.1. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hierbij voert verzoekster aan dat de veiligheidssituatie in Angola nog niet volledig genormaliseerd is, dat de controle op en de discipline onder de politiemensen nog niet afdoende is, dat politiemensen derhalve gemakkelijk misdrijven kunnen begaan zonder daarvoor opgespoord en gestraft te worden en dat er bijgevolg een grote kans is dat verzoekster bij een terugkeer naar Angola als getuige en als slachtoffer van de feiten zou worden geliquideerd om de verkrachttingsfeiten niet te laten uitkomen. Volgens verzoekster is de kans zeer groot dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade, met name een onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst.

2.2.2. Ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is de geloofwaardigheid van het relaas vereist, maar ook dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil invoeren. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas en het feit dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de Angolese autoriteiten geen bescherming zouden kunnen of willen bieden, toont verzoekster niet aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER